

Mostra

Literària del Maresme

“XVII

Mostra ^{XVII} Literària
del Maresme”

Malgrat de Mar 2000

Malgrat de Mar 2000

XVII

Mostra Literària

del Maresme

Mostra del Maresme

Exposició

Centre Cultural del Maresme

Plaça de la Font, 1 - 08840 Sant Sadurn de Noya

1988-1989

XVII
Mostra Literària
del Maresme

Edita: Consell Comarcal del Maresme

Maquetació i impressió a càrrec de La Impremta d'Argenton

Dipòsit Legal: B-18098-2001

INTRODUCCIÓ

Vivim en un món ple d'imatges. Ens envolten televisions, pel·lícules, anuncis al carrer, propaganda, i la frase del moment és que "una imatge val més que mil paraules". Però cada cop és menys cert que sigui així. Precisament, en un món d'imatges la paraula pren un paper com més va més rellevant. Necessitem vies de sortida a les nostres experiències, els nostres sentiments, la nostra vida cada cop més atrafegada i plena d'angoixes. I busquem respostes també en les paraules dels altres. En aquest segle que tot just acaba de néixer, qui decideix agafar el llapis (o el teclat!) per començar a posar paraula rere paraula és un heroi, un revolucionari que no es conforma amb empassar-se el que ens posen al davant continuament, és algú que ha descobert que no hi ha millor manera de conèixer el món que ens envolta que pensar-lo.

Cuidem, doncs, com a flors fràgils a l'hivern les noies i els nois que han decidit iniciar l'aventura d'escriure perquè encara que no guanyin la fama, de ben segur que guanyaran una vida més feliç i podran dir, contra el que tothom pensa, que "una paraula val més que mil imatges".

La Mostra Literària del Maresme, en la seva XVIIa edició, no és més que un intent de donar acollida als joves escriptors de casa nostra, i culmina un procés que s'inicia a cada vila de la comarca, des de les escoles, les biblioteques, els ajuntaments, els casals i les famílies, que són, en definitiva, qui impulsa a participar-hi.

Gràcies a tots, impulsors i participants, i tant de debò aquest esforç sigui cada cop més compartit per tots aquells que poden fer més intensa aquesta aventura, la d'escriure.

Josep Jo i Munné
President
Consell Comarcal del Maresme

BASES DEFINITIVES DE LA MOSTRA LITERÀRIA DEL MARESME 2000

1. PARTICIPANTS

1.1 Hi haurà cinc grups repartits de la manera següent:

GRUP A: de 6 a 8 anys

GRUP B: de 9 a 11 anys

GRUP C: de 12 a 14 anys

GRUP D: de 15 a 18 anys

GRUP E: de 19 anys endavant

2. OBRES CONCURSANTS

2.1 En tots els grups hi haurà les modalitats de poesia i de prosa.

2.2 Els treballs hauran de ser individuals, escrits en català i totalment inèdits.

3. CARACTERÍSTIQUES

3.1 El tema serà lliure.

3.2 L'extensió serà inferior a 5 DIN-A-4 per als grups A, B i C. Pel que fa als grups D i E, l'extensió mínima serà de 5 DIN-A-4 i la màxima serà de 15 DIN-A-4. En la modalitat de poesia, l'extensió indicada és a títol orientatiu.

3.3 Tots els treballs seran escrits a una sola cara i a doble espai.

3.4 Els treballs tècnics i científics queden exclosos de la present convocatòria.

3.5 A més de l'obra original, es lliuraran 5 còpies de cada treball presentat a concurs.

3.6 A la fase comarcal, s'hi presentaran un màxim de dues obres de cada grup i modalitat per municipi; per tant, el nombre màxim d'obres presentades per cada municipi serà de vint.

3.7 En cas que un ajuntament no hagi organitzat la fase local i que al concurs s'hi presentin més de 20 obres, la regidoria de cultura corresponent s'ha de comprometre a fer una selecció del material presentat seguint les presents bases.

4. PLIQUES

4.1 Les obres no aniran signades i portaran un lema amb el qual es distingirà l'autor.

4.2 S'hi adjuntarà un sobre tancat on s'indicarà: "XVII Mostra Literària del Maresme", el lema, l'edat, el grup i el tipus de vincle amb la comarca -en cas de no viure habitualment al Maresme-.

4.3 Dins el sobre hi haurà una targeta amb el nom, cognoms, adreça, telèfon de l'autor i fotocòpia del DNI (en el cas dels grups D i E).

5. PRESENTACIÓ DELS TREBALLS

- 5.1 Un mateix autor no podrà presentar originals en més d'una població; en cas contrari, quedarà desqualificat.
- 5.2 Cada ajuntament participant decidirà i farà pública la manera de recollir els treballs dels concursants.
- 5.3 Els ajuntaments que organitzin la fase local de la Mostra, exposaran a les seves bases quina serà la data límit per a poder presentar els treballs concursants, data que haurà de ser, com a mínim, una setmana anterior a la data límit fixada per a la fase comarcal.
- 5.4 El dia límit per la presentació dels treballs concursants a la fase comarcal serà el 12 de juny del 2000.
- 5.5 A partir d'aquesta data, els ajuntaments participants enviaran els treballs seleccionats per a la fase comarcal a la Regidoria de Cultura de l'Ajuntament de Malgrat de Mar.

6. PREMIS

- 6.1 A banda dels premis que cada ajuntament organitzador pugui concedir a nivell local, els premis de la Mostra a nivell comarcal consistiran en un primer premi i un segon premi, si s'escau, per cada grup i modalitat.
- 6.2 Els premis seran els següents:

	Primer premi	Segon premi
Grup A	10.000 ptes. en llibres per cada modalitat	5.000 ptes. en llibres per modalitat
Grup B	10.000 ptes. en llibres per cada modalitat	5.000 ptes. en llibres per modalitat
Grup C	15.000 ptes. en llibres per cada modalitat	8.000 ptes. en llibres per modalitat
Grup D	20.000 ptes. en metàl·lic per modalitat	10.000 ptes. en metàl·lic per modalitat
Grup E	50.000 ptes. en metàl·lic per modalitat	25.000 ptes. en metàl·lic per modalitat

- 6.3 El mateix dia que es faci públic el veredict del jurat es lliuraran els premis als treballs guanyadors.

7. JURAT

- 7.1 Cada municipi nomenarà el jurat que qualificarà els treballs locals i la comissió organitzadora escollirà els membres del jurat comarcal, que seran persones de reconegut prestigi al món de la cultura.
- 7.2 Només el primer i el segon premi de cada grup i modalitat de la fase local passaran a la fase comarcal.
- 7.3 El jurat, tant el local com el comarcal, pot declarar desert qualsevol dels premis oferts si la qualitat dels treballs així ho requereix.

8. VEREDICTE I LLIURAMENT DE PREMIS

- 8.1 El veredict del jurat es farà públic a la població de Malgrat de Mar el dia 21 d'octubre del 2000, a partir de les 18 hores al Centre Parroquial i es lliuraran els premis en el mateix acte.

9. ACLARIMENTS

- 9.1 Les obres presentades no seran retornades una vegada s'hagin lliurat per participar al concurs. Les obres que resultin guanyadores es conservaran a l'Arxiu Històric Comarcal de Mataró, amb seu a l'edifici de Can Palauet.
- 9.2 Les obres guanyadores seran publicades per l'ajuntament organitzador en una primera edició i tots els participants al concurs tindran dret a un exemplar gratuït d'aquesta publicació.
- 9.3 Qualsevol imprevist serà resolt per la comissió organitzadora.
- 9.4 El veredict del jurat serà inapel·lable.
- 9.5 El fet de concursar implica la total acceptació d'aquestes bases.

GRUP A Prosa

1r premi: Maria Tach Pineda

2n premi: Jaume Puig i Juncosa

GRUP B Prosa

1r premi: Vilma Rodríguez Giral

2n premi: Albert Riera i Noya

GRUP C Prosa

1r premi: Rafael García Pons

2n premi: Maria Feliu Gual

GRUP D Prosa

1r premi: Lluís Guàrdia i Guàrdia

2n premi: Lluís Guàrdia i Guàrdia

GRUP E Prosa

1r premi: Teresa Carro i Gual

2n premi: Lluís Guàrdia i Guàrdia

GRUP D Prosa

1r premi: Anna Llober i Llober

2n premi: Anna Llober i Llober

GRUP E Prosa

1r premi: Elia i Llober i Llober

2n premi: Anna Llober i Llober

GRUP F Prosa

1r premi: Elia i Llober i Llober

2n premi: Elia i Llober i Llober

RELACIÓ DE GUANYADORS I PREMIS DE LA MOSTRA LITERÀRIA DEL MARESME (EDICIÓ ANY 2000)

GRUP A Poesia

- 1r premi: Héctor Gris Albiño
2n premi: Clara López Sanjurjo

GRUP A Prosa

- 1r premi: Maria Poch Fuentes
2n premi: Judit Seguí Joanpere

GRUP B Poesia

- 1r premi: Edna Santacreu Grífol
2n premi: Albert Bigorra Massó

GRUP B Prosa

- 1r premi: Ricard Garcia Pérez
2n premi: Marta Puig Girijeb

GRUP C Poesia

- 1r premi: Guillem Garcia Comí
2n premi: Laia Alsina Ferrer

GRUP C Prosa

- 1r premi: Noemí Carrau Gual
2n premi: Alba Martori Montgant

GRUP D Poesia

- 1r premi: Laura Miró i Gales
2n premi: Gerard Vallallovera Calmet

GRUP D Prosa

- 1r premi: Anna Llacher Alsina
2n premi: Gina Albiol Manlleu

GRUP E Poesia

- 1r premi: Elisabet Frajo Badia
2n premi: Anna Bertrán Crespo

GRUP E Prosa

- 1r premi ex aequo: Verónica Calvo Medina
1r premi ex aequo: Gemma Moncanut Gratacós

CATEGORIA A

1a. prova: Hèctor Gris Albiño

El dinosaure

El dinosaure és molt poderós i pot fer a ferir

Es fort com el ferro

Hi ha dinosaures com els panteres

Té un color negre com els ratpenats

Se sap que les femelles ploraven

com si s'acabava el món

El dinosaure és el més

delicadament gran

El més gran de tots els

delicadament gran

Poesia

HÉCTOR GRIS ALBIÑO

CLARA LÓPEZ SANJURJO

EDNA SANTACREU GRÍFOL

ALBERT BIGORRA MASSÓ

GUILLEM GARCIA COMÍ

LAIA ALSINA FERRER

LAURA MIRÓ GALES

GERARD VALLALLOVERA CALMET

ELISABET FRAJO BADIA

ANNA BERTRÁN CRESPO

CATEGORIA A

1r. premi · Héctor Gris Albiño

El dinosaure

El dinosaure és alt com el planeta terra.

És fort com el ferro

i té les dents esmolades com les punxes.

Té un color negre com els ratpenats.

Sempre té les cames plegades

com si s'assegués en una cadira.

El dinosaure té els ulls

dibuixats amb una línia

i la part de fora és groga.

Té els peus com les gàrgoles

i la cua més llarga que una iguana.

CATEGORIA A

2n. premi · Clara López Sanjurjo

La platja

M'agrada la platja,
trepitjar la sorra fina,
veure pedres de colors
i trobar una petxina.

M'agrada veure el mar
i les ones ballarines
que fan ballar aquelles barques
com si fossin serpentine.

Mirar el cel blau
i veure volar les gavines
que busquen algun peixet
entre les ones saltarines.

El camp

Del camp m'agraden els arbres,
la gespa, les flors i el blat,
dormir sota un cirerer
en un dia assolellat.

Veure flors de mil colors,
agafar-les i olorar-les,
fer ramets molt bonics,
sempre que pugui trobar-les.

Les ortigues no m'agraden,
sí la rosa i el narcís,
el romaní i la ginesta
que em trobo pels camins.

El cel

Abocada a la finestra
contemplo el cel plujós,
quan arriba la tempesta
jo em trobo neguitós.

No m'agrada la tempesta
i tampoc el vent furiós.
M'agrada el cel ple de núvols
com pa de pessic esponjós.

A la nit mirant el cel
les estrelles m'hipnotitzen,
tan brillants i tan alegres
la bona nit desitgen.

1r. premi · Edna Santacreu Grífol

Els núvols

Rogencs, blancs i grisencs,
de molts colors podeu ser,
de grossos, mitjans i petits,
(de mides no en sé).
Pluges, neu i calamarsades,
podeu dur-nos amb el temps,
llampecs i tronades,
amb algunes xocades.
Indefinites podeu ser
d'una sola vegada.

L'hivern

Hivern, hivern
ets blanc i pàl·lid,
fred i humit,
tou i lluent,
amb homes
blancs i abrigats.

La primavera

Oh primavera,
ets bonica i vertadera.
"Mantes" acolorides
estens en els prats;
les flors i les abelles,
surten al teu pas.

CATEGORIA B

2n. premi · Albert Bigorra Massó

Els estels

Els estels igual que les llàgrimes
tristes llisquen per la gran tela
negra, on brillen aquells petits
puntets lluminosos.

Es veu per la nit,
i no pel dia.

Gran foscor per la nit,
gran llum pel dia.

Qui, jo?

1r. premi · Guillem Garcia Comí

La meva estimada

La brillantor del mar
és blava com els seus ulls,
mar en calma,
blau intens.

La vermellor del corall
em recorda els seus llavis,
com foc viu,
sol ponent.

La suavitat de la seva pell
és com el préssec madur,
tacte sedós,
tacte estimat.

El reflex del sol als seus cabells,
daurats com la mel,
dolça mel,
blat madur.

El record de la seva cara
m'omple de felicitat,
però la seva absència,
m'omple de tristor.

Felicitat o tristor,
dues cares de l'amor.

CATEGORIA C

2n. premi · Laia Alsina Ferrer

Vés a saber...

Amb un pessic de sentiment,
amb una cullerada d'il·lusió,
un regalim d'amor,
aigua de la font de la tendresa
i sal d'imaginació,
ja tenim els ingredients
per fer un poema.

L'amistat

Tresor trobat és l'amistat,
companya en tot moment,
però enganyosa de vegades.

Pessic suau en el cor,
que mai danyes
i ajudes silenciosament.

El desengany

Taca negra enmig del cor,
dolor irreparable,
ferida profunda,
buidor d'esperit.

La por

Sentiment imprecís,
fosc dins l'entranya,
misteri intern ple de perills.

Mentida inoportuna,
que fas veure l'irreal
i fas mal a l'ànima.

La tendresa

Ningú sap d'on provens,
si d'una ona o bé d'un llamp,
però a tothom captives
amb un polsim de no sé què.

Arribes i fas tornar dolços
els moments més amargs
i els instants més freds
els fas càlids.

L'amor

Boira espessa, entra'm a dins,
perquè un raig de llum ben càlida
pugui fer-te'n eixir,
amb un copet a l'espatlla.

Raig de llum, omple'm el cor,
amb una claror màgica,
que m'ajudi a ser feliç,
en els moments de tristesa.

Claror màgica, espera'm,
no em deixis sola en el món,
no t'esvaeixis com un miratge,
queda't amb mi.

Miratge estrany,
no arribis mai
a prendre'm l'ànima.

CATEGORIA D

1r. premi · Laura Miró Gales

Mimosa

Es mou amb una tranquil·litat inaccessible,
amb aquell adjectiu qualificatiu
que descriu el color groc de l'ànima petita.
Mentre l'aire la va passejant
d'un costat a l'altre, sense cap rapidesa,
aquell volum de cotó fluix no deixa de guspirejar
l'esperit del color de l'aram.

Sala d'actes

Teatre, olor, nerviosisme,
rialles, histerisme, sorpreses.
Tot en el teatre.
Papers, estudiar, cridar,
l'olor de teatre...
Sempre amb aquestes tensions,
els actors i els nens
enumen aquella aroma
de fustes velles d'escenari,
i esnifem pols de cortines.
Aquell canó de llum
des de l'amfiteatre...
Vestits, pintures, maquillatges.
L'olor de teatre...

Immens

Immensa eternitat,
Immensa vida,
Immens és tot el món.
Expressió de la immensitat,
amor en caritat.
Felicitat avorrida.
Tu ets tot,
Tot l'infinit,
cervell amb impressió
de pensar-ho tot, però sense
pensar res: amor, felicitat...
Vós sou tot per a mi,
vós sou la meva immensitat.

Poesia sobre pensaments entrellaçats

Pintura oculta,
dibuix imprès.
Imaginació oprimida.
Pensaments entrellaçats,
de dreta a esquerra
de dins i de fora,
del cor a l'esperit.
Amor etern,
vida disposada a arribar a l'eternitat.
Sense tu i sense mi.

2n. premi · Gerard Vallallovera Calmet

Mirant

Mirant per la finestra,
un mar trist i cendrós,
una plujosa tarda de primavera,
i els teus ulls ocre.

El dolç picar de les gotes
a l'entelat vidre,
em recorda
la carícia de les teves mans.

Música, rítmica i pausada
com la teva bonica veu,
em parla, m'aconsella.
Què he de fer? -pregunto.

Sigues pacient -em respon-,
algun dia la teva pluja arribarà
i, llavors, no la perdràs mai.

Aquesta no em pertoca,
car, com totes les que han vingut,
ha estat vençuda pels rajos del sol.

Contradiccions, el caos

Estones de sol, estones de lluna,
foscior en la claror, claror en la foscior.

Alegria trista, tristesa alegre,
amistat enemiga, enemistat amiga.

Intel·ligència boja, bogeria intel·ligent,
raonament irracional, irracionalitat raonable.

Viure morint, morir vivint,
callar cridant, cridar callant.

Contradiccions, s'entén?

Una vida

Una vida sencera esperant
què?
La desesperació m'envaeix,
el meu cor tremola,
turment té,
sap que esdevens la seva malaltia.

Una vida sencera esperant
què?
Esperant que un raig de llum
desentenebri, encengui la foscor de la nit,
solitària,
una nit que mai no arribarà a besar el dia.

Una vida sencera esperant
què?
Esperant que obris els ulls
amb què veuràs una ànima perduda,
morent,
enmig d'un mar de negres llàgrimes.

Una vida sencera esperant
què?
Esperant que tu tornis
als meus braços febles i cansats,
defallits,
per poder reviscolar altra vegada.

Una vida perduda, gastada,
en un mar que no té final.

Tan... Pensa...

Tan suaus com el vent, les teves mans,
tan intensa com el foc, la teva mirada,
tan fresc com l'aigua, el teu parlar,
tan elegant com el vol d'una papallona,
/el teu camina
tan alegre com el pardal, la teva ànima.

I encara et preguntes si ets natural?

Pensa que només compta l'ésser intern,
que l'extrem dura quatre dies i, de vegades
aparenta el que no vols.

Pensa que el ser natural no implica esforços
no cal mostrar allò,
que un vol que vegin els altres.

Pensa que qui aprecia de veritat la vida,
no apreciarà els comportaments pedants,
que algú, com tu o com jo, vol fer veure.

Pensa que si t'estimo és perquè he vist
/la teva naturalitat
que si et segueixo estimant és per conèixer,
conèixer tot el que t'envolta de veritat.

CATEGORIA E

1r. premi · Elisabet Frajo Badia

Esclaus

I.

Els núvols han deixat el cel
i han vingut a veure els meus ulls.

Abaltiment.

II.

És com si hagués respirat boira.
I ara boira són els meus pensaments.
Boira la sang.
Boira el color de la pell.
Boira la mirada.

Tot confusió.

Com un somni vague i estrany.

III.

sento l'abSència teva en
la presènCia del meu voltant
aguda i blanca
les teves mans
la teva llengua humida i tèbia
necessitat de memòria
somoRTs els dies que s'interposen
entre el teu cos i el meu anHel abaltit
deLiri
sOMni
obsesSa per tu
maTo els dies a destRalades
contradiCció del temps
inteL·ligibiliTat
deseSperaCió
deSmai

IV.

Saltaria.
Amb els ulls tancats.
I cauria lentament.
Com a càmera lenta.
I la mort arribaria així.
Com un canvi d'estat mentre
l'infinit em bressolava

L'equilibri en mi...

V.

Em sorpren la pau que
els teus Dits amaguen
-em donen-
la pau de la teva Pell
dels teus Llavis
la placidesa dels teus Ulls
i el seu misteri

em sorpren la Paraula i
el Silenci
Teus

un recel forçat em roba.

VI.

Marxo pels camins del sol
clars, sense herbes.
La carn més lleugera,
la pell tèbia
agradosa a les teves carícies
(i als teus ulls).

Anhel del teu anhel
que em ve i em va
destorbant
suau retrobant
recobrant serena
el plaer lliure regalat
regalant-se'm pacient
com pacient tu.

Fugisser començament
s'assenten arrelant
les històries dels teus ulls perduts.

T'estimo.

VII.

Seguiràs habitant les ones.

CATEGORIA E

2n. premi · Anna Bertrán Crespo

Poesia.

Laberints de la ment en un paper.

Instant que flota en la memòria
abans de posar-se la màscara de l'oblit.

Paraules callades
que escric per no dir.

Retrat d'un temps present
en els fulls d'un quadern inacabat.

Poesia.

No ets tu.

Camino

I pel carrer de la mentida,
a la ciutat del temps,
m'enlluerna un miratge,
fet del material dels somnis,
aquell que amagat entre boires
es pot espantar amb un buf de l'alè.

Dubto

I em sento bombolla
que una espurna de temps
pot trencar per sempre,
mentre el sol de fets quotidians
amaga els meus sentiments.

I em perdo

Laberints de la ment en un paper.

Però segueixo,
i allà on l'oceà dissol l'escuma de les ones,
entre retalls d'ombres,
cerco espurnes de llum
per explicar màgics moments
quan un cor càlid i sincer,
una mirada transparent
i un somriure de caramel
escampava encanteris suaus
al voltant meu.

Instant que flota en la memòria
abans de posar-se la màscara de l'oblit.

I escolto silenci.

I no sabent què dir,
perdo la màgia d'un temps,
quan la lluna, amiga i confident,
era testimoni dels meus sentiments.

I no sabent què fer,
la llegenda d'uns déus que no van existir
m'imposa un destí
no sé en nom de què
no sé en nom de qui.

I passen els dies
i m'empassen les hores
i les paraules callades
que escric per no dir.

Mentrestant procuro oblidar,
escoltant el seu record
en els forats negres de la memòria.

I tot i que l'amor és sord i cec
i mai se sap quan ve.
A mi, m'ha enganxat de ple.

Però tornaré a caminar a prop del vent
i el meu jo flotant
teixirà imaginaris lligams
a un voler-te a prop
per no tenir-te lluny,
ni de pensament ni de cor.

Retrat d'un temps present
en els fulls d'un quadern inacabat
on poesia no ets tu.

CATEGORIA A

La premsa - Maria Poch Fuentes

El llibre mágic

Prosa

MARIA POCH FUENTES

JUDIT SEGUÍ JOANPERE

RICARD GARCIA PÉREZ

MARTA PUIG GIRIJE

NOEMÍ CARRAU GUAL

ALBA MARTORI MONTGANT

ANNA LLACHER ALSINA

GINA ALBIOL MANLLEU

VERÒNICA CALVO MEDINA

GEMMA MONCANUT GRATACÓS

1r. premi · Maria Poch Fuentes

El llibre màgic

Hi havia una vegada una nena que era molt maca amb uns ulls molt grans i de color blau i uns cabells molt llargs de color negre. Tenia sis anys. Vivia en una muntanya molt gran plena de pins. Al mig del bosc hi havia la casa de la nena que es deia Marieta. La casa de la Marieta era molt gran amb moltes habitacions i un menjador molt gran i una cuina molt gran. En aquesta casa hi havia una habitació que es deia biblioteca. El pare de la Marieta s'hi passava hores i hores llegint. Un dia que sortia li va preguntar que perquè passava tantes hores a la biblioteca. Doncs perquè tinc un llibre que és màgic. I la Marieta li va preguntar puc entrar a veure'l? I tant que sí. Llavors van entrar a la biblioteca. Hi havia molts prestatges amb llibres de totes mides i colors, quatre butaques que estaven al cantó de la paret i també hi havia molta llum. La Marieta li va preguntar quin era el llibre màgic i el seu pare li va dir busca'l a veure si endevines quin és. La Marieta es va quedar mirant entre els llibres i en va veure un que era petit i vermell. La Marieta el va començar a llegir. Era una història molt bonica d'una nena que viatjava per tot el món. Mentre el llegia, la Marieta va conèixer animals que mai havia vist. Va poder parlar amb ells. Va visitar muntanyes amb neu i deserts on feia calor. Quan va acabar, li va dir al seu pare que li havia agradat molt el llibre màgic. El seu pare li va dir que n'agafés un altre. Mentre el llegia, la Marieta va conèixer el país de les fades i també li van passar moltes aventures. Quan va acabar, li va dir al seu pare que tenia dos llibres màgics i no un. El seu pare li va contestar que tots els llibres que hi ha al món són màgics perquè amb tots viatges amb la imaginació.

CATEGORIA A

2n. premi · Judit Seguí Joanpere

La llàgrima poruga

Hi havia una vegada un nen petit que plorava sempre i que li deien "Guillem el ploraner". En Guillem tenia una germana que sempre l'empipava i ell es posava a plorar. Les llàgrimes li saltaven dels ulls com si fossin fonts que no s'acabaven mai. Un dia, una llàgrima petitona, que era a punt de sortir, s'espantà i reculà. Les altres l'empenyien perquè volien sortir i baixar per aquell tobogan fi i pigat, que era la galta d'en Guillem. La llàgrima petitona, però, no volia sortir pas, perquè l'espantava el que hi havia fora. On aniria a parar? Com que la llàgrima petitona s'havia posat al mig del pas, les altres no podien sortir, i li cridaven i cridaven, però ella no feia ni cas. Sorprenentment, en Guillem feia esforços per plorar, però per més que ho intentava no sortia ni una llàgrima.

-Què passa que no surten? -es preguntava en Guillem.

Un dia, les llàgrimes cansades d'empènyer la petita llàgrima decidiren regular: agafar arrancada i fer-la saltar. Així doncs es van posar d'acord, i van empènyer totes juntes la petita llàgrima i,... PUM!, sortí disparada. En aquell moment, en Guillem estava bevent un got d'aigua. La petita llàgrima va caure dins del got. En veure tantes companyes juntes es va espantar, però de mica en mica es va començar a tranquil·litzar. Va anar coneixent les seves noves companyes i va pensar que aquelles sí que eren unes bones companyes, i que després de tot havia exagerat una mica.

CATEGORIA B

1r. premi · Ricard García Pérez

L'arbret

Va néixer a la riba d'un riu amb molts i molts germans.

Era un petit arbre.

Ell estava molt content de ser allà, sentint contínuament com baixaven les aigües, sempre cristal·lines i alegres, per aquell riu.

El sol acaronava les seves fulles i en les seves branques hi havia quantitat d'ocells de colors molt vistosos. Els seus cants el feien sentir feliç i en pau amb la resta de la natura.

Varen anar passant els anys. L'arbret anava observant com els seus germans eren més alts que ell.

-Per què jo no creixo com els meus germans? -pensava.

Els dies, els mesos i els anys anaven passant i la diferència amb la resta d'arbres era cada vegada més gran. Malgrat que al principi el feia sofrir, després es va acostumar que fos així.

Els seus germans parlaven allà a dalt i ell no s'assabentava de res. Per això, es va fer amic dels insectes, de les flors, dels peixos que saltaven a l'aigua...

Un dia va sentir moltes veus i molt de soroll de màquines. Havien vingut a tallar els arbres.

L'arbret sentia com els seus germans queien l'un darrere l'altre.

Quan van arribar on era l'arbret, un dels homes va dir:

-Aquest no, és massa petit.

I d'aquesta manera l'arbre va poder seguir pujant i parlant amb els seus amics. Mentrestant somiava que el dia que el tallessin podrien fer d'ell un llit per a un noi i tan blaus com el cel meravellós que veia cada dia.

2n. premi · Marta Puig Girijeb

L'origen dels homes

Al principi del món no hi havia homes sinó goril·les. Hi havia molts goril·les, tants, que no hi havia prou menjar ni prou arbres per a tots.

Entre aquests milers de milions de micos, en una selva, vivia un grup de goril·les. Aquest grup es dividia en dos grups: un en què manava el rei Quimbo i l'altre, comandat pel rei Sambo.

Es tenien molta mania, a més tots dos volien ser reis de tots els arbres de la selva i no de la meitat. El savi del grup d'en Quimbo va pensar que, si no hi haguessin aquestes baralles, es viuria molt més bé, i va pensar que podien combatre els dos reis per veure qui era el guanyador i qui manava.

I vet aquí que el savi li va dir al rei Quimbo:

- Saps què? He pensat que si lluites i guanyes al rei Sambo seràs el nou amo de tot i després et posaràs a sobre seu, d'acord?

- D'acord!

L'endemà el rei Quimbo va dir al rei Sambo:

- Lluitem!

I es van barallar. De principi es donaven cops de puny i bufetades, però després van començar a llançar-se des de pals a arbres sencers i troncs. La baralla va durar una hora i mitja, i hagués durat més si el savi no hagués ficat el peu i hagués fet caure en Sambo. Llavors, en Quimbo finalment es va posar dret a sobre del goril·la vençut, però com que no sabia posar-se dret, es va haver d'aguantar en un arbre per no perdre l'equilibri. En Quimbo era el nou rei. En Sambo va ser expulsat d'allí, el pobre es va morir.

En Quimbo començava a dictar ordres. Una d'elles era que quan es barallaven entre ells el que guanyava s'havia de posar dret a sobre de l'altre perquè es notés que havia guanyat. I així, posar-se dret era símbol de poder.

Ara el rei Quimbo creia que la seva tribu era la més meravellosa del món, perquè tenia un rei meravellós.

Un dia aquest rei, com que la seva tribu superava de bon tros les altres, va pensar que s'havia de demostrar aquesta superioritat. I va dictar una altra llei. Aquesta llei era caminar dret i no com micos vulgars, de quatre grapes. Al principi els era complicadíssim, però havien de ser diferents dels altres micos i s'hi van esforçar molt, fins que ho van aconseguir. Van passar anys i anys i el rei Quimbo anava esperant. Com

que veia que anar dret no era ja important perquè ho feia tothom, va estar a punt de declarar una altra llei per tornar anar de quatre grapes.

Tot just anava a parlar quan va venir una mona a ensenyar el seu petit acabat de néixer. No era un mico normal, sinó que tenia menys pèl i rar. Quan el va veure el rei Quimbo, aquest es va emocionar i va aprofitar per dir a tothom:

- Mireu! Ens estem convertint en una nova espècie! -i agafant el cadell el mostrà a tothom-. Aquesta n'és la prova!

Tothom el va creure i van caminar més drets del que anaven. Passats uns anys, ja se'ls feia incòmode viure despullats i dalt dels arbres, per tant, van haver d'anar a viure a terra ferma.

Com que cada vegada tenien menys pèl, i el pèl era el seu abric, ara es pelaven de fred i van haver d'abrigar-se amb pells d'altres animals. També quan se'ls acabava el menjar en un lloc havien d'anar en un altre, com si fossin fugitius.

I el rei Quimbo, en un d'aquests viatges, morí de vell dient que havien de buscar molt de menjar per poder sobreviure. Al cap de segles ja els havia desaparegut el pèl i van començar a pensar que allò d'anar d'un lloc a l'altre era una inutilitat, perquè molts morien i no tenien gaire cosa per menjar. Llavors es van veure en la necessitat de plantar i hagueren de construir cases per poder cuidar l'hort i no haver d'anar dintre de les coves. També es van perfeccionar els vestits i les cases per fer-les més resistents a la pluja i al vent. Ara ja es podia dir que eren humans. També s'intercanviaven coses; és a dir, que quan un volia una cosa i no la tenia li demanava a un altre i aquest se la donava a canvi d'alguna cosa de l'altre. Però un mal dia, el rei (un dels descendents del rei Quimbo) va veure que dos homes es barallaven. Els va preguntar:

- Per què us baralleu?

- Perquè m'ha demanat un xai i jo li he donat. Però ell a canvi no m'ha donat res -digué.

El rei va poder aclarir la situació amb penes i treballs. Però es va adonar que molts homes es barallaven per aquesta raó i va pensar que havia d'inventar alguna cosa que tothom pogués tenir per pagar. I aquesta cosa era precisament la moneda. La van construir com construïen tots els altres objectes: amb un tros de ferro, foc i un motlle.

Ara tot anava bé. Van perfeccionar la moneda i al llarg del temps tot el seu entorn: les cases, els sistemes de l'hort, la moneda... I amb la moneda tothom es feia molt ric. Però aviat van començar a faltar monedes. I com que amb elles es pagava tot, tenien molt de valor. I llavors es van començar a barallar i a robar monedes pel seu valor. També es feien fortes baralles per aconseguir el poder i ser ric. Van continuar així fins que els lladres van ser rics.

Cada vegada, com més evolucionaven, més capricis tenien de tenir-ho tot. Les dones riques volien més joies, més roba, més menjar, més de tot, i tot això es comprava amb els diners del seu marit, que començava a utilitzar els homes pobres, que volien diners, en els seus esclaus. No els pagaven gaire, però aquests mentre tinguessin diners no es queixaven.

I així fins als nostres dies, cada vegada hi havia més pobres i menys rics, s'inventaven invents nous per al benefici dels homes i els seus capricis. I una d'aquestes coses era el paper. El paper es feia a partir dels arbres de la selva on vivien els micos. Aquests morien, perquè sense els arbres no tenien aliment ni casa.

I com que n'hi havia tants i tan pocs arbres, els homes els van tancar en unes gàbies anomenades zoo per distreure i fer riure la gent. Allà els cuidaven, però no estaven en llibertat. Un dia, un dels descendents del rei Sambo, va dir:

- El meu pare em va explicar que el seu rebesavi del rebesavi del rebesavi... havia conegut un mico que volia evolucionar i que ho havia aconseguit. I mireu, mireu on ens ha portat! Per culpa dels seus desitjos, nosaltres ara ens morim!

Mentre ho deia, els altres micos observaven una parella d'humans, un noi i una noia que s'enviaven cartes d'amor. Mentre reien i festejaven amb aquelles cartes, els micos es van adonar que aquelles cartes estaven fetes de paper i aquest paper venia dels seus arbres. I mentre els humans es divertien, els micos es morien.

1r. premi · Noemí Carrau Gual

L'àvia Tina

L'àvia Tina havia nascut a pagès, era una dona senzilla que sempre havia hagut de treballar molt; la seva escola va ser la vida, i d'ella va aprendre moltes coses i posseïa aquella saviesa que dóna l'experiència. Es quedà vídua amb quatre fills petits, i ella sola va haver de lluitar per pujar-los. Malgrat les adversitats, sempre va tenir una actitud positiva a la vida; la mare recorda que quan s'acabava el dia, per molt cansada que estigués, sempre tenia temps per explicar històries meravelloses que ella i els seus germans escoltaven bocabadats. També nosaltres, els seus néts, vam gaudir de molt bones estones escoltant-la. Recordo especialment que una tarda plujosa d'hivern, quan tota la família estava reunida a casa seva, a la vora del foc, la meva cosina petita -l'Alba- li demanà amb insistència que ens expliqués alguna cosa bonica.

-D'acord -digué l'àvia-, vés, acosta't a la finestra; veus el roure del final del jardí?, doncs t'explicaré el que vam compartir fa molts anys un dia gris d'hivern.

-Àvia, i què va passar?

-Paciència, de seguida ho sabràs.

Fa molts anys, quan jo encara era una nena com vosaltres, recordo que, ben abrigada com feia cada dia, vaig sortir a donar menjar a les gallines. En tornar, sempre m'agradava acostar-me al vell roure. Recolzada al seu tronc, vaig contemplar el paisatge isolat buscant algun indici que m'indiqués el final d'aquell llarg hivern. Un vent gèlid copejava el tronc de l'arbre i xiulava entre les seves branques despallades, semblava que feia segles que les havia vist desprendre's del seu fullatge, i una catifa groguenca de tardor s'estengué per tot el jardí. Aquell dia, alguna cosa va passar entre jo i el roure, vaig sentir com una espècie de comunicació amb ell, no de paraula, és clar, però... tot d'una em vaig trobar parlant en veu alta com si ell m'entengués, i en el meu interior, realment creia que era així.

-Tu també sents melangia, tens ganes que arribi la primavera. Sentir de nou córrer la vida per les teves branques i que es tornin a omplir de fulles noves i tendres. Tornarem a observar l'arribada d'aquelles orenetes que tenen el niu sota el porxo, les veurem anar i venir refent el que l'hivern ha malmès. Després, quan hi hagi els petits, els sentirem cridar demanant menjar a tothora; observarem els seus primers vols insegurs sota la mirada atenta de la mare, i jo, potser fins i tot hauré de tornar al niu algun d'ells més agosarat que emprèn el vol sense estar preparat.

L'hort tornarà a ser esclat de roses i blancs que floriran els fruiters i l'ambient s'omplirà de la seva olor; els borinots, atrets pels colors, volaran entre les flors com hàbils dansaires. Les roselles tenyiran de roig el prat, i el petit rierol que el travessa baixarà més ple i alegre saltant entre les pedres. La vall s'omplirà dels ramats que surten a pasturar.

Aquí al jardí, les flors que jo he cuidat amb tant d'amor, s'obriran esplendoroses; com si la paleta d'un pintor invisible hagués esquitxat aquí i allà, omplint la natura de colors meravellosos i sorprenents. Un cor d'ocells cantaires es perseguiran entre les seves branques, i a la vesprada, hi buscaran refugi per dormir.

Els dies seran cada vegada més llargs i càlids, i podrem sortir tota la família a prendre la fresca reunits sota la teva ombra; els nens jugarem en el teu gronxador i t'arribaran els nostres crits i jocs juntament amb el mormol de la conversa dels pares.

I així, any rere any, el cicle es repeteix en eterna renovació. Allà, repenjada en el meu vell amic vaig pensar que totes les estacions tenien el seu encant, fins i tot aquell fred hivern tenia l'encís de la calma; era com un necessari descans per a la propera renaixença. Va ser a través d'aquesta història, que l'àvia ens va endinsar de manera meravellosa en el món de la natura, que de vegades la vida atrafegada no ens deixa apreciar.

Malauradament, ella ja no és entre nosaltres; ja no viurà més primaveres, almenys aquí a la Terra; potser n'està gaudint en un altre lloc, però tot l'amor, els consells i les ensenyances que ens va donar i transmetre fan que l'essència del seu esperit visqui per sempre en tots els qui l'hem conegut i estimat.

2n. premi · Alba Martori Montgant

Els pensaments de Mil·lènim

Dia: dissabte 1 de 2000

Hora: les 0h 0' i 1"

Fa estona que tinc ganes de sortir, estic aquí dins tancat, des de fa uns... Jo calculo que fa uns dos-cents setanta dies, que és el mateix que nou mesos. Des que estic aquí dins he après a fer molts càlculs. Com que m'avorreixo tant! A vegades, la mare se'm posava a parlar. Jo diria que es pensava que ningú la sentia.

Un dia em va dir que tenia ganes que sortís i que estava impacient per coneixe'm. Jo vaig decidir esperar uns quants dies més a sortir, ja que no estava preparat per a tantes emocions.

Ara! Ara! Ja veig la llum! El meu cap ha començat a sortir! I com crida la mare! Li deu fer mal alguna cosa. La veritat, no l'havia sentit cridar tan fort, mai! mai! mai!

Ja he sortit!

Com que fa molt fred em poso a plorar. Ningú no sap què vull! Ningú m'entén! Com els puc dir que tinc fred?

Ara, per fi, un senyor amb bata blanca em tapa amb una manta. M'agafa la mare! Que bonica és! Què mira? M'està mirant...

Diu que tinc una botifarreta i que sóc un nen.

Ui! Quantes coses boniques hi ha al món! Ja tinc feina a investigar. Ara ve un home i m'agafa. Deu ser el meu pare. No el conec, però estic segur que és el millor pare del món.

Dia: 4 de gener de 2000

Avui ja marxem cap a casa, he sentit com el senyor amb bata blanca (al que tothom anomena doctor) li deia a la mare.

Durant aquests dies, m'ha vingut a veure un munt de gent. Em deien unes coses.

Primer, una dona molt vella i pesada em va venir a veure acompanyada d'un home molt vell i pesat. Quina bona parella fan!

Tota l'estona repetien:

-Quin nét més bonic tenim! I quins braços i quines cames...

Vaig entendre que eren els meus avis.

Ahí em van tornar a visitar.

També van venir els tiets. Ells són simpàtics, però tenen la filla més estúpida del món!

La iaia em va regalar un ninot i ella es va posar a plorar perquè el volia. Jo, m'hi vaig agafar ben fort perquè no me'l prenguéss.

L'àvia li va dir:

- No et preocupis bonica. L'àvia te'n comprarà un d'igual perquè estiguis contenta.

Quina mimada!

Aquests dies he plorat molt, de gana. Semblava que no em volguessin donar de menjar. En realitat el que passava és que no li havia pujat la llet. Aquest matí, per fi, ha pujat. He mamat com un desesperat!

Ja sé que no m'hauria de fixar en aquestes coses, però heu vist quins pits més grans té la mare?

Se m'enduen!

Anem cap al cotxe.

El cotxe és vermell! O groc? O blau? Encara no em conec prou bé els colors, però el cotxe m'encanta.

Quin viatge! Hi ha un munt de coses noves! He vist un nen de color negre! Què li deu haver passat? Es deu haver rebolcat pel fang? S'ha pintat? Que estrany!

Tot el carrer està il·luminat! Que bonic!

Quina llàstima que el viatge ja s'acaba. Però, per altra banda, estic impacient per veure casa meva.

El pare obre la porta i... Ja sóc dins! Oh! M'agrada molt la decoració! I quin passadís més llarg! Quan aprengui a caminar, em passaré el dia amunt i avall del passadís.

Jo, dels meus pares, decantaria del meu abast les coses que es poden trencar, perquè ja em vaig fixant amb què m'entretindré...

Els pares se'm queden mirant. Els miro amb cara de no saber què passa, i de cop, esclaten tots dos a riure. Jo no sé perquè riuen.

M'he fet pis! Com que no m'agrada anar moll, em poso a plorar. Els pares es posen nerviosos. No saben què em passa.

-I si està malalt!

-I si té gana!

-I si li fa mal la panxa!

...

Al cap d'uns deu minuts de no saber què volia, a la mare se li acudeix que pot ser que vaig moll. I, efectivament, era així. Em canvien el paquet.

Han tardat una mica, però més val tard que mai!

Els pares engeguen un aparell molt estrany de colors. Hi surten uns Super Paquets Dodotis Ultrasecs! Jo els assenyalo. El pare em mira, i em diu:

-Ets espavilat, eh?

I jo penso: -i doncs, què et pensaves?

Tinc ganes de saber parlar.

Data: 5 de gener de 2000

He passat una nit fatal! No podia dormir! No m'he adaptat al meu llit. Jo plorava, i no he deixat dormir als pares. Ara estan morts de cansament.

Avui em porten a fora, al carrer.

Fa molt fred!

Vaig amb una espècie de seient amb rodes.

Una colla de gent em fa fotografies! Diuen que sóc el primer nen del mil·lenni.

No sé ben bé què significa, però m'agrada!

El pare i la mare corren cap a casa. Ens persegueixen!

Jo estic molt espantat. Ploro molt! No sé què passa!

Ja hem arribat a casa i em tranquil·litzo.

Ah! Als meus pares se'ls ha acudit posar-me el nom de Mil·lènnium.

No m'agrada gens!

Tot el dia estan que si Mil·lènnium amunt que si Mil·lènnium avall...

Crec que el més important ja ho he après, o almenys m'ho sembla.

No sortim gaire al carrer perquè hi fa molt fred!

Quan sortim tothom em diu:

-I quin nen més "bufó"! Com es diu?

Que pesats!

Pel que sembla, això només és el començament de la meva vida!

CATEGORIA D

Ir. premi · Anna Llacher Alsina

I més mirall

*A Mercè Rodoreda,
perquè potser així hagués començat
la segona part de Mirall trencat*

[...] Tot el que havia estat un mar frondós d'heura fresca, ondulant al sol i a l'aire del bon temps, s'havia convertit en un embolic de brots i de manetes. Embolic amunt, s'anava enfilant amb les rates petites darrera, tipes totes tres de closques del formatge que l'adroguer de més avall venia a unces. Arribaren a la teulada, es passejaren per la cornisa i, a l'últim, entraren a la casa per una espitllera de la torratxa.

La despertà un cop molt fort. S'arraulí en el seu jaç. Veí tres ombres altes que es movien d'una banda a l'altra. Estigué quieta tot el matí i a migdia una de les ombres s'acostà al sen jaç i l'hi esbarrià. Es quedà quieta, plena de curiositat. Tot d'una veié una fusta que s'enlairava i amb el cor esverat, amb els ulls sortits, amb la cua clivellada, s'aixecà dreta, desafadora... fins que arrencà a córrer i es mig amagà sota una pila de papers. S'anava fent fosc però a dintre de la casa hi havia llum; unes flàmets tremoloses que les ombres s'enduien i tornaven. Aprofitant un moment que les ombres no es veien, sortí a poc a poc i, quan arribà a l'esplanada, amb el morret enlaire, escoltà. A la banda del pou una bestiola grinyolava. Tot era igual, res no havia canviat, però estava neguitosa. La voltava el perill i no gosava bellugar-se. L'ombra de sempre, una ala de boira ondulant com una flàmia, li passà tan a prop i tan baixa que li fregà les orelles. Féu un bot i arrencà a córrer fins que no pogué més. S'hagué d'aturar amb el cor que li saltava a dins del pit. Al cap d'una estona aquelles ombres feien una pila molt grossa amb tot el que havien tret de la casa. Hi calaren foc. Sentí espetecs i veié aixecar-se unes flames vermelles altes fins al cel. Les branques i les fulles dels primers arbres del parc semblaven incendiades. El foc durà tota la nit. No sabia on anar a dormir. Voltà per la casa; tot era insegur. No veia ni un trist manyoc de roba. Sense esma, mig malalta, arribà al passeig dels castanyers i s'enfilà a una soca; trobà un forat i s'hi entaforà. Al cap d'uns quants dies vingueren més ombres a tallar arbres, a tirar la casa a terra. De seguida veieren a la soca d'un castanyer de l'entrada, cargolada en un estoranc, una rata fastigosa, amb el cap mig rosegat, voltada de mosques verdes.

Mercè Rodoreda. *Mirall trencat*, 1974
Capítol XIII de la tercera part: "La rata".
Últim fragment del llibre

Joana Rius i Valldaura es mirava les orenetes i el ram de flors dibuixats al vitrall del menjador i emmarcats per una sanefa més fosca. La part més clara era com un mirall que la reflectia. Mentre observava el traç del vidre, no aconseguia recordar si era obra de Lluís Roig o de Miquel Oliva. Sense quasi adonar-se'n, canvià de pensament i li vingué al cap la imatge de la seva mare. La veia vella, freda i distant. Feia mesos que la Joana sentia la mort molt a prop, cada dia més a prop, a punt per emportar-se a la mare que ja li tocava marxar, perquè així era la naturalesa. Però per molt natural que pugui arribar a ser la mort, li seguia essent incomprendible. Aquell dia la Joana hi pensava i intentava mesurar com ha de ser la desgràcia que pateix una vida que ha viscut molt intensament. La tragèdia d'aquella persona que, durant anys, ha passejat per la vida sentint la grandesa del viure i, que de cop, nota a prop seu la grandesa del final. Es preguntava si la mare olorava el buit que se li acostava, si era conscient de la no llunyania pèrdua del seu univers. La Joana pintava paisatges i objectes perquè no s'atrevia a captar la noblesa de l'ésser. Ella està convençuda que cadascú guarda a dintre incomputables anècdotes, moments, imatges, persones, sentiments, emocions i instants eterns. I no ha acceptat mai pintar cap retrat. Per això i perquè no es considera prou artista. Ara, asseguda al sofà modernista i mirant encara el vitrall de Roig o d'Oliva, intentava desxifrar alguna d'aquestes grans petiteses de la seva mare que la feien indibuixable. Intentava endevinar si la seva mare era profunda i portava molta vida a dintre. Recordava aquella vegada que li va demanar a la mare que li expliqués amb detall com era la torre de Sant Gervasi on van créixer els seus dos germans desconeguts, per poder fer-ne una pintura. I la resposta de la seva mare: "Era una casa encantada on hi dormien els fantasmes. Si vols, la pots pintar entre flames, apagant-se i caient a terra per ser oblidada". Aquelles paraules van fer entendre a la Joana que la mare havia viscut en una casa plena de secrets. No en va fer cap quadre. Va pensar que potser la mare no volia recordar. I ara, al cap d'uns quants anys, quan la mare era a punt de marxar a causa de la mort natural, la Joana Rius i Valldaura recordava aquella resposta com si fos la clau d'una part important de la vida interior de la seva mare. En aquells moments la Joana intentava entrar en la noblesa de l'ésser sense saber del tot en què pensava Sofia Valldaura i Goday mentre jeia al llit de mort.

Sofia Valldaura i Goday sentia nostàlgia perquè havia viscut intensament i notava que tot s'acabava. Portava molta mort a dintre. I era mort humida. Feia 45 anys que Sofia dormia en aquell llit. Va casar-se amb Narcís Rius i Castells a l'estiu del 1942 a Sant Andreu de Llavaneres, on ell hi tenia la residència. Es van conèixer durant l'exili a França, just després que el segon marit de Sofia, Mr. Desfargues, morís d'un infart després d'haver viscut pocs anys al costat d'ella. Narcís havia estat casat amb Magnòlia D'Arnaude i Kirchner amb la qual va tenir tres fills: Daniel, Elisa i Raquel. Es va casar amb Sofia quan tenia 59 anys. Els fills ja eren grans i es van quedar a viure a la Provença,

on havien enterrat la seva mare. La relació amb ells va anar minvant a poc a poc. Narcís ja era gran i tenia una dona més jove, freda i distant.

Però ara, mentre el jaç on havia engendrat dues filles es convertia en el llit de mort, Sofia no pensava en tot això. Només tenia al cap la mort humida. La mort humida havia perseguit la seva anterior família. Una família que Sofia va enterrar amb flames vermelles i amb pisos moderns a sobre. La mort humida era cruel amb ella i va permetre que enterrés fills i marits sense deixar-la descansar.

Sofia Valldaura se sentia vella i, com a conseqüència, plena i important alhora que pobre i insignificant. Sabia que havia de dir adéu a la vida i no sabia com fer-ho. Agafà el mirall de mà amb roses de plata que Narcís li havia regalat sense saber que, de més jove, a la torre de Sant Gervasi, n'havia tingut un d'igual. L'agafà i s'hi reflexà. Hi veié una cara arrugada i feta malbé. S'ho mirava com si el mirall li hagués de dir alguna cosa, o com si el fes testimoni del seu final. Desitjà profundament que el mirall li mostrés la seva noblesa interna, que li deixés entreveure fragments d'ella, molt enfonsats, que la dibuixés plena i important. Tot seguit, l'habitació s'encengué, s'omplí de llum imitant la torre de Sant Gervasi el dia del bateig del seu primer fill, en Ramon. Que ara ni tan sols sabia que la seva mare desapareixia. En Ramon tenia dos fills que eren néts seus i que no havia vist mai, només en una fotografia i feia molts anys. De cop, li vingué una olor de tabac holandès barrejat amb l'olor de tabac anglès dels cigarrets de l'Eladi, el seu primer marit, amb qui va acabar sent buida i absent. Veié ara una Sofia amb la cara llisa, amb la pell tibant, els llavis tendres i els ulls estranys, impossibles d'obrir del tot. Aquella cara, ni la meitat de bonica que la de la seva mare, amagava el sentiment de domini cap a l'Eladi. Va sentir de fons l'odi cap a ell, per haver tingut una filla amb qualsevol, per estimar a la Maria encara que no fos filla d'ella. Va tancar el mirall amb una mà, no volia odi dins del llit de mort. I de cop veié en Jaume envoltat de ciris com si dormís. El seu nen petit i esquifit, sense defenses ni salut, va morir ofegat a l'aigua del jardí de casa. Una mort humida com la de la seva filla Teresa, que va morir al pati de la torre mentre jugava a ser la princesa de Llavaneres, a prop del toll d'aigua on hi anaven a beure les tòrtres. I Sofia veia ara aquelles tòrtres amb un collaret gris fosc al voltant del coll, al costat del llit, vigilant a la seva nena petita mentre dormia sense respirar. I el fantasma de Maria la mirava fixament als ulls no acabats d'obrir i voltats d'arrugues. Li feia companyia perquè s'adonés que la Maria mai no havia mort sencera. El mar negre de fulles negres del llorer que la va travessar mentre queia del balcó, no la va matar del tot perquè era una nena bonica i s'estimava el que era seu. I el mar negre de fulles negres la va deixar continuar mirant al seu voltant. I ara vigilava la Sofia i li recordava que no l'havia estimada mai, però que per la Maria ella era la seva mare i l'acompanyava fins al final. Sofia veia l'Eladi destrossat i malalt per la mort de la nina dels seus ulls, i en Ramon fugint lluny, ben lluny per intentar oblidar que havia estimat d'amor la seva germana morta. I la Sofia notava el fantasma i la llum de tants ciris que han arribat a cremar per la mort dels seus fills. El primer, que era el més fort, va fugir del passat i per la por de l'incest, i també el va perdre. Els dos que li van sortir de dintre una mica

malalts, van tenir una mort humida, a prop de l'aigua. I l'habitació es convertia en tota l'aigua del món que havia ofegat dues criatures de la seva persona. L'aigua ofegant i fent de testimoni i humitejant la mort de dos angelets innocents. I la Maria morint en un mar negre de fulles negres d'un llorer gegant, un llorer gegant que va aconseguir matar l'Eladi de pena. I veia la Sofia alta i esvelta, dreta com un parallamps, portant el ram de flors de brillants que havia estat de l'àvia Teresa a la solapa de la jaqueta. I enlluernava. Es contemplava baixant l'escala de la torre de Sant Gervasi mentre es posava els guants de color blanc i el perfum que no agradava l'Eladi. I més tard, baixant les escales de fusta de roure amb aires de mestressa d'una casa modernista d'un poble tranquil i acollidor. I de cop, el llit se li il·luminava encara més de ciris d'església, i era allà, jove i sola casant-se amb algú de nom estranger, i al costat hi tenia en Ramon que s'aguantava ben dret i ajuntava molt els peus. I la Teresa i la Joana jugant al pati de casa i dibuixant les flors liles que penjaven i encara pengen de les finestres, i després només la Joana buscant tota sola les papallones de colors que volaven pel jardí i que se li escapaven. I l'Armanda cuinera ja vella i rodoneta, buscant els rosers de les roses de color de carn a les fosques per emportar-s'ho com a record d'aquella casa que havia de ser cremada perquè així ho desitjava la senyora. L'habitació de la Sofia s'omplia de flames vermelles altes fins al cel i de llaunes que els nens arreplegaven a les escombraries i les omplien de larves i de cucs. I al llit, asseguts, els quatre fills sortits del seu ventre: dos nens de l'Eladi i dues nenes d'en Narcís. I la mort humida que se n'havia emportat dos. I la Maria que no era seva. I el passat violent que l'havia allunyat d'en Ramon. I ni Jaume ni Teresa ni Ramon. Ni mare ni pare amorós que estimava amb bogeria. Ni Eladi ni Mr. Desfargues ni Narcís. Només la filla Joana i la néta Martina per presenciar el seu comiat. Per dir adéu a una vida intensa i plena de tot. Sofia Valldaura i Goday se sentia cansada però no volia marxar. Ella era vida i sentit i record i secret.

3

La Joana tenia quaranta-tres anys i una filla de sis, nascuda l'hivern del 1981. Era feliç pintant quadres de paisatges i objectes. De tant en tant, sobretot pels escolars, feia de guia d'un petit itinerari per la Llanerxes modernista. Es basava en un estudi que ella mateixa havia realitzat sobre el gran nombre de cases d'aquest estil que hi ha entre els carrers llanerxencs. La Joana estava convençuda que el principal motiu que la va portar a interessar-se pel Modernisme del seu poble va ser el fet de viure en una casa d'aquest estil. Des de petita, quan encara podia jugar amb la Teresa, el pare que semblava més aviat un avi els ensenyava la quantitat d'objectes i detalls que guarnien els racons més insospitats de la casa. La Joana es va enamorar de casa seva potser perquè estava enamorada del pare, igual que la Sofia ho va estar del seu.

L'Andreu Bellmunt es va fixar amb la Joana des del primer dia que la va veure al parc de ca l'Alfaro. Ella mirava fixament la casa que havia estat del pintor amb el mateix nom. Es disposava a dibuixar-la. Gràcies a l'afició que compartien per contemplar el paisatge, es van fer amics i amants. Al febrer del 1981 van tenir la Martina. Martina

perquè l'àvia Sofia no va voler Maria. La Joana no va preguntar. Sempre va saber que la seva mare vivia diferent a ella, plena de records mai explicats. Creia que la mare era així de freda i de distant des de la mort de la Teresa que ella havia trobat a faltar més que ningú, morta entre coloms al pati de casa. «Segur que la pena va ajudar a morir al pare».

La Joana tenia tres germans més i cap no hi era. Només va estar amb la Teresa durant quatre anys, quatre anys i nou mesos que van compartir el ventre de la mare. A la Joana sempre li ha faltat quelcom: les vides que han sortit d'allà mateix. Sap que n'han existit tres i que no n'ha pogut disfrutar cap. Per això vol donar germans a la Martina, perquè comparteixi i visqui instants *eterns* d'infància, que són moments plents fora del temps.

4

La Martina Bellmunt i Rius ja no té res a veure amb la seva mare. Quan sigui més gran, la cara se li farà com la de la besàvia Teresa: bella i estreta i amb uns ulls molt tristos. Ara només té sis anys i tot li fa por, menys el jardí i les estrelles. El jardí perquè és de colors i les estrelles perquè són casetes pels àngels. La Martina es farà gran i no es recordarà gaire de l'àvia Sofia. La Martina creixerà i no sabrà mai que a la iaia li agrada-ven els caramels de taronja i que vivia en una torre de Sant Gervasi que ja no existeix.

Ara, la Martina és innocent i es deixa viure de manera encisadora. Passeja pel jardí parlant sola i juga a cuinetes amb les nines. Es pentina mirant-se a l'aigua de la font del pati i fa veure que renya la nina que plora si li treus el xumet. A vegades, mentre la mare pinta, ella es posa al costat i dibuixa amb carbó quatre línies que són el pare. El pare que adora i la banya cada vespre. Els dies que fa núvol, la nena li canta al sol perquè surti i faci créixer les flors. La Martina abans jugava amb l'àvia Sofia i li tocava les mans arrugades perquè no en veia mai cap de semblants. Ara, la iaia Sofia ja és vella i només jeu al llit de mort. I la Joana ha d'obligar la Martina a fer-li un petó de tant en tant. Les coses han canviat i l'àvia Sofia espanta la nena innocent que tot just ha començat a viure. La Martina amb cançons per les flors i paraules al vent i nines que ploren i jardins de colors i casetes d'àngels i pors repel·lents i amors cap al pare, s'està construint una vida dins la vida-mirall de l'etern univers.

5

Sofia Valldaura i Goday es preguntava perquè tenia por a la mort si ja feia tants anys que la portava a dintre. Es preguntava com deuria ser el final de la gent que acaba de cop, sense tenir temps per plantejar-se com és l'univers que han d'abandonar. Sofia era conscient que quan tanqués els ulls per últim cop, el món perdria moltes coses. Ni tan sols la seva filla sortida del ventre podria entendre qui era Sofia Valldaura i Goday ni recordar per sempre que a la mare li agradaven els caramels de taronja i les passejades pel jardí agafada de la mà del pare quan només era una criatura. I ningú sabia mai que la Sofia sentia la grandesa del viure encara que hagués estat dolenta i hagués fet patir l'Eladi i les criades enamorades del seu marit i la petita Maria, petita per sempre. I

ningú sabia mai que la casa de Llavaneres li agradava perquè a la façana hi tenia dibuixades unes branques de fusta com les del mar negre de fulles negres de les branques del llorer gegant que va travessar la Maria. I ningú sabia mai que la senyora Sofia va voler cremar la casa de Sant Gervasi perquè volia oblidar la mort humida i la desgràcia dels Valldaura. I ningú sabia mai que es buidava per dintre cada vegada que escoltava la melodia del *Llac dels cignes* que no ha sabut mai ni el títol vertader ni de qui és. Tot el que ha estat i el que ha passat i el que ha pensat, ha quedat en algun lloc gravat per la vida-mirall de l'etern univers.

La Sofia agafà el mirall de mà amb roses de plata que guardava a la tauleta i el féu testimoni del seu desig de convertir-se en un Àngel de la Guarda. Un Àngel que fos com un mirall per la néta Martina. La Sofia volia ser per sempre i prohibir la mort humida perquè creu que l'aigua és vida i el mirall més gran del món, un mirall que guardarà per sempre les morts dels nens sortits del ventre.

Sofia sabia que marxava i només pensava en l'àngel alat de color de vent. S'encairà al mirall, no perquè li digués alguna cosa o la dibuixés plena i important. Ara el mirall només era el testimoni de l'adéu de Sofia Valldaura i Goday, i l'encarregat de mostrar la pobra noblesa de l'home davant la grandesa final. I quan la tarda deixava de ser-ho, Sofia sospirà i el mirall li caigué a terra. Mentre, la Martina jugava al jardí parlant sola i rient alegre perquè començava a veure alguna estrella. Potser era una caseta per a l'àvia Sofia, però ningú li diria. El mirall de mà amb roses de plata no es trencà. Mentre, la Joana passejava pels carrers de Llavaneres ensenyant a un grup d'estiuejants les joies modernistes que hi havia entre els carrers. Senzillament, cases amb històries.

El mirall de la Sofia encara havia de mirar-se moltes coses per poder parlar si algú li ho demanava. Sofia ja no hi era, d'ella no podria parlar-ne mai més. Però encara queda molta gent que sent el viure a flor de pell; l'univers és etern i la vida-mirall reflecteix per tot arreu.

CATEGORIA D

2n. premi · Gina Albiol Manlleu

L'últim dia

Miro la taula, tot és ple de menjar: pollastre, patates, tomàquets, enciam, pa, galetes, llet, cocacola, *chips*, olives, seitons i vi.

Tots m'estan mirant, la mare posa cara d'angoixa, el pare de desesperació, la Maria de pena, i en Pau de no entendre res; no tinc ganes d'observar-los, així que em miro els genolls, més grossos cada dia; ara em miro les cuixes, més amples i robustes que mai. El pare interromp la meva examinació personal quan omple el meu plat amb pollastre, patates, *chips* i pa; no ho penso tocar, ni tan sols olorar, no fos cas que sentís la temptació de tastar-ho; ja ho tenen ben clar tots que no ho faré, però ells insisteixen; ja no puc més, el pare m'ha agafat el cap i me l'ha acostat al plat, he olorat tot el menjar, segur que està boníssim, sento que la meua força de voluntat s'escapa amb l'olor, m'aixeco bruscament de la taula i vaig a la meua habitació; tanco la porta amb baldó. El pare crida perquè l'obri, s'adona que és inútil i se'n torna a taula. Ara estic asseguda sobre el llit, em miro els dits de les mans, s'assemblen a les botifarres que fa l'avi; m'aixeco la samarreta i em miro l'estómac, sembla la muntanya russa amb més voltes del món; algo la mirada cap els pits, la Pamela Anderson al meu costat no té res a fer. M'acabo d'adonar que si segueixo asseguda sense moure'm els greixos s'acumularan; decideixo aixecar-me, m'asseguro que totes les finestres estiguin ben tapades i em despullo; ara em poso dreta davant del mirall que tinc a l'armari, m'observo detingudament; no entenc per què els pares em diuen que semblo un esquelet, de fet peso trenta-quatre kg, podria ser la germana bessona de la Roussanne. Ara és la mare qui em diu que obri la porta, ja és gairebé l'hora de berenar, el temps passa volant, no contesto. Ara m'estiro despullada sobre el llit, faig abdominals, el greix se m'ha acumulat de tal manera que a la tercera abdominal ja estic cansada, però és igual, segueixo fins a fer-ne dues-centes cinquanta; ja he parat; la vista se m'està posant blanca, no veig res, no sento res, estic espantada, respiro fons, sembla que de mica en mica funciona, torno en si. El meu estómac comença a remugar, em sembla que tinc gana, agafo la motxilla d'escola, de dins en trec una ampolla d'aigua de cinquanta ml, una capseta amb les càpsules "tallagana" i una altra amb les càpsules "crema-greixos", de moment m'en prenc tres de les primeres, juntament amb un glopet ben petit d'aigua; de les altres només en queden dues i les guardo per a l'endemà; la gana ja comença a desaparèixer, em sento molt millor. Estem a +23°C i malgrat això tinc fred, agafo la bata d'estar per casa i me la poso. Ara engego la ràdio a tot volum per no sentir els crits dels meus pares, em poso a ballar,

les cames em fallen i caic a terra; he de perdre pes com sigui o al final no podré ni caminar; m'aixeco lentament ajudant-me amb la paret, m'assec a la cadira de l'escriptori i agafo el més preuat dels meus llibres: *Dietètica i nutrició*; els pares no saben que el tinc, la terapeuta me'l va prohibir; l'obro per la pàgina seixanta-cinc: "Informació calòrica dels aliments", la meua secció preferida, començo a repassar les calories de tots els aliments, això m'ocupa ben bé una hora i mitja; tanco el llibre i faig un càlcul mental: si les calories diàries que necessita el meu cos són dues mil cinc-cents i jo en les últimes setmanes només n'he menjat cinc (un xiclet de maduixa sense sucre), no entenc per què m'engreixo en comptes d'aprimar-me; la mare diu que són visions meves, es pensa que sóc boja, es pensa que estic malalta "d'allò"... Apago la música, la mare truca a la porta i em diu que el sopar és a taula, amanida amb peix, no contesto, la sento plorar, em diu que trucarà a la terapeuta; no en serà capaç, si ho fa, la terapeuta m'ingressarà en una clínica on em faran menjar com un porquet; tots m'odien, tots em volen matar d'obesitat; segueixo sense contestar. Em trec la bata i m'adono que encara estic nua, em poso roba interior, la més gran que trobo, em torno a posar la bata. Sento la mare parlar, anomena el nom d'Àlícia, està parlant amb la terapeuta, gairebé no sento res, poso l'orella enganxada a la porta: "Molt bé, si és el millor per ella fes-ho així, espero l'ambulància per d'aquí a un quart d'hora i després vaig a l'hospital per omplir els papers de l'ingrés, correcte?". Separo la cara de la porta, estic molt nerviosa, no paro de suar i de tremolar, he de fer el que sigui per tal que no em portin allà; agafo el prospecte de les càpsules "talla-gana" i el llegeixo: "Una sobredosis de este medicamento puede provocar estado de xoc". Agafo la capsula de les càpsules, és gairebé plena, me'n prenc set, ara tres més, no em passa res, vull desaparèixer per sempre, me les prenc totes; caic a terra, gairebé no puc respirar, i sento com una petita espumeta sobre els llavis, les parets es deformen i es tornen negres, sento un eco de veus desconegudes donant cops a la meua porta, de sobte em veig a mi de petita amb els pares, em torno a veure ja una mica més gran, ara una miqueta més encara, ara veig dos homes que m'agafen i m'estiren sobre una llitera, tot és completament negre i insonor. Em desperto, em sento estranya, aquest no és el meu llit, miro al meu costat, hi ha la mare i el pare; parets blanques amb una sanefa blau cel, sóc a l'hospital, intento aixecar-me, una cosa em tibia del nas, és una sonda, m'estan alimentant tot el dia, cada hora, cada minut, cada segon; això és un infern, vull marxar d'aquí, l'única forma d'aconseguir-ho és menjant, no seré capaç de fer-ho. M'adono que estic malalta, m'adono que vull sortir-me'n, però m'adono que el camí és llarg i dolorós, sé que els pares seran al meu costat.

CATEGORIA E

1r. premi *ex-aequo* · Verònica Calvo Medina

Ànima morta

Cau l'hivern sobre la ciutat. La pluja mulla els carrers, la plaça fosca, freda, quasi arrogant. La gent passeja aliena a l'aigua que banya els seus paraigües, distants els uns dels altres, sense mirar-se, veient-se sense percebre's. Rostres anònims, passos cecs, destins antagonics i camins versemblants. Desconeixement absolut, indiferència culposa però inconscient, vàcua ignorància que empeny a la tristor, a la soledat, a la perillosa misantropia.

És una capital com qualsevol altra, expulsora de relacions humanes, contraindicada per a les ànimes obertes i animoses, ingènues, innocents, ànimes que es corrompen de soledat, diàlegs que es transformen en infausts soliloquis amargs.

I la roina es dibuixa sobre el vidre, pesarosa i endormiscada. Les gotes d'aigua composen la seva pròpia melodia a l'altre cantó de la realitat. El plovisc constant que no arriba a sentir, massa dèbil, massa llunyà, però que pot contemplar sense cansar-se, amb la mirada fixa en un punt concret del cristall, allà on la ment comença a divagar, caminant sense cicerone, amb les mans lliures, els pensaments oberts i dilatats, la miscel·lània d'històries que no vol recordar, aquell esqueix de la seva vida que ha volgut desterrar durant tants anys, durant lustres d'intents frustrats i reincidents, covards, vivint a l'ombra d'una altra vida, d'un altre ésser que va existir massa temps enrere i que sap, pesarosament, que mai més tornarà.

Reapareix el lloc, sense el com i sense el quan. El lloc que recorda amb dolçor, amb anhel. L'escenari de l'amor, de la vida en el seu estat més pur, però alhora embrionari d'odi i de terror, famolenc de venjança, sedec de dolor, de culpa, privador de llibertats, anihilador de pensaments i de sentiments, de vides humanes, de somnis, d'esperances, d'il·lusions.

La pluja acompanya el lloc, el quan vint-i-sis anys enrere. També plouia sobre la capital, plouia sobre la seva ànima, sobre milers d'ànimes segades, trencades, destrossades per la pèrdua d'altres vides, pel genocidi de la pròpia existència, de la llibertat com a única raó de ser, de pensar i d'existir.

Es recorda als vint-i-cinc anys i quasi no es reconeix. Es mira les mans envellides i pensa en aquelles mans fines d'altres temps, en aquelles cames fermes, en els malucs carnosos i desitjables, en els pits erectes i arrodonits, els mugrons rogens en forma de cirera, l'estómac llis, el melic captivador, el còncav sexe assedegat. Ara l'envaeix la flacciditat, el pas dels anys, el detriment del cos, l'arribada de la decrepitud. No se

sent atractiva, no sent la luxúria sacsejant els seus membres, ni creu que ningú pugui sentir passió a l'observar-la. El seu cos ja no és font de vida, ni d'amor, ja ni tan sols d'obsenitat. Els ulls no brillen com abans; l'opacitat ha violat la seva mirada; l'afflicció ha tenyit de dol els remots pensaments transgressors i juveníols.

El recorda a ell als seus trenta-dos anys, de l'única manera en què el pot reconèixer; a través de la memòria, dels retalls de la seva pròpia crònica formada d'instant, d'etapes, de moments diversos, d'imatges diàfanes i d'imatges fosques, prohibides, vetades per la seva pròpia ànima en un intent desesperat per no fer renéixer el dolor, les llàgrimes, el plor torturador, el mal a les entranyes, i a la consciència.

Contempla la pluja i el monòton escenari del carrer, tan quotidià com l'escenari urbà de qualsevol ciutat; una parella que es guareix del plugim amb uns fulls de diari, un home que intenta trucar des d'una cabina pública, un marrec que corre fugint de la tempesta que s'aproxima per l'horitzó... Passos, trajectes, persones. Desconeguts.

Recorda que plovia també sobre aquella nit freda, sobre la lluna creixent que la mirava altiva, arrogant des de la distància. Plovia dèbilment sobre la terra viva, sobre la verdor dels boscos que precedien l'entrada a la gran urbs. Divisava les seves llums a pocs quilòmetres de distància, les botzines dels cotxes, el xivarri de la gent, aliena i indiferent al que a ella li succeïa. Agonitzava, i a ningú semblava importar-li; i preferia que a ningú li importés, preferia que les benes als ulls i a les consciències seguissin on estaven, que la deixessin consumir-se per no haver de suportar el plor de la seva ànima, el dolor de la culpa, la impotència de saber-se viva, de saber-lo mort, llançat entre matolls, congelant-se el seu cos per la rosada, pel ruixim de la nit, devorat per petits depredadors i aus carronyaires, pels insectes d'aquells boscos i d'aquells paratges que l'havien vist néixer, que l'havien vist créixer, la terra que estimava i per la que havia lluitat, la terra que l'engolia, que se'l menjava sense escrúpols, sense pietat. La mateixa terra que li havia donat la vida, la hi segava. Exànime, se l'enduia eternament, per sempre més.

Menja sense gana, mastega amb parsimònia. Atrapa les engrunes amb la punta dels dits, com si fos una nena petita, i se les enduu a la boca amb avidesa. El cafè encara crema, al carrer encara plou. L'home de la cabina desisteix del seu intent després que el telèfon s'hagi empassat tres o quatre pesos i segueixi encara sense funcionar. S'enfureix i colpeja l'aparell amb els punys closos, sap que remuga paraules, insults que no pot escoltar.

Aleshores reviu el seu rostre, i se sent morir de nou. Ha mort centenars de vegades, milers de vegades des de fa vint-i-sis anys. Ell encara és jove, encara té vida, força, encara lluita, encara riu, encara plora i s'emociona. Encara podria fer-li l'amor, despullar-la amb ansietat, encara podria fer-la cridar, estremir-se entre els seus braços, entrar dins el seu cos i posseir-la una vegada i una altra, fins a l'extenuació, fins que ella ja no sàpiga on es troba, quin cos és el seu, quina pell és la seva, quines mans són les que entren, les que penetren els seus orificis, l'obertura de la carn, del membre humit que

rep l'altre membre, dels dits que la toquen i s'introdueixen en les seves parts més impúdiques, en les zones prohibides que s'agiten de plaer, que vibren amb el deliri, amb la demència que fa bombejar la sang al cor amb tanta força que creu acabanar explotant totes les venes, tots els òrgans i les vísceres, el cervell, el cos, la vida.

I ja el té a dins, i l'omple tota; cada porció del seu cos, cada part de la seva ment, cada racó de la seva essència. Veu el seu rostre serè, afable, envaït de tendresa, de bondat. Ell. Ell és la vida, Ell és el Món, l'Univers, l'omnipresència dins el seu ésser. Ell somriu sempre, tímidament. La mira amb els seus ulls foscos, petits, entreoberts. Si allarga les mans potser podrà tocar-lo; ho intenta amb vehemència, i aleshores el palpa, li toca la barbeta, acarona la pell aspra, la mitja barba que pobla el seu rostre. Els seus ulls es tanquen al somriure i es formen unes petites arrugues al seu voltant. L'edat no perdona, pensa, però Ell guanya en atractiu, en una mena de bellesa etèria que mai l'abandona. Porta els rínxols llargs, castanys, recollits en una cua de cavall que es deixa anar amb parsimònia, desplegant una cabellera arrissada que comença a ser massa característica entre els seus coneguts, entre els amics i els enemics, entre aquells que l'admiren i aquells altres que voldrien veure'l mort.

Reposa la seva mà sobre la d'ella, talment com si encara existís, la besa, l'acarona i l'estreny dins els seus palmells. Ha arribat el moment de la partida, l'hora del comiat. Ella ho sap i no vol desprendre's d'Ell, vol retenir-lo al seu costat, però Ell ha de marxar, i li promet que tornarà. Només s'amaga, fuig de qui vol empresonar-lo, coaccionar-lo, tallar-li la vida i la llibertat, les idees i els pensaments. Fuig com tots els que han fugit, desapareix perquè no el facin desaparèixer contra la seva pròpia voluntat.

Ell somriu. Es refà la cua de cavall i un rínxol rebel se li escapa de les mans. El recull i el col·loca rere l'orella, amb destresa. El contempla quan aconsegueix aturar el plor; el veu amb la cua refeta, vestit amb una camisa blanca i els seus texans desgastats. Així el va conèixer quan ella va arribar a la capital; així l'observa, el mira en la que sap serà l'última vegada que el veurà viu. Ell l'amaga entre els seus braços nus, forts, li acarona el cabell amb les mans endurides, intenta calmar-la, protegir-la, convèncer-la que tot sortirà bé. Li besa el rostre, el coll; atansa els llavis al ventre incipient, i li besa, li parla en un murmuri suau, tan imperceptible que ella no pot arribar a sentir.

I s'acomia. S'allunya, fuig amb el cap ben alt; l'honor encara intacte. Marxa, i sap que l'ha perdut per sempre. Sap que és mort, que ella mateixa acaba de morir.

Vint-i-sis anys després encara recorda. Pensa. La seva creu és el record, la penitència. L'oblit és una fal·làcia. Evoca el moment amb el cafè entre les mans, flamejant, la tassa encara cremant. El temps s'atura en aquest precís instant, els rellotges es detenen, es delecta en el passat que reneix de les cendres, que creia senil però que torna a aparèixer. La història regressa al mateix lloc, ressuscita una vegada i una altra, es grava en la memòria com un ferro candent, quan ha passat ja res pot aturar-la, canviar-la, esborrar-la. Tot ho arrasa, tot ho devasta al seu pas. La cara pàl·lida es torna absent, la presó de la memòria l'obliga a recordar. El lloc, la pluja, l'olor d'herba mullada... El

silenci arribava flotant; el dolor navegava a la deriva, trasmutant-se en al·lucinacions, en inatges confuses i caòtiques. Evoca el rostre del seu torturador, adust, inexpressiu. Recorda el turment i la crucifixió, el cos nafrat, l'ablació de la vida, la mort del cervell i de la sang. Sent les rialles perverses i estridents, el baveig del militar sobre la seva pell, profanant els seus secrets, els racons amagats que només reservava a Ell. La roba esquinçada, el degoteig sobre l'epidermis adolorida, les secrecions alienes, l'esperma nociu i conqueridor, l'exsudació calenta i febril, la saliva d'aquell súcube injuriós i aterrador. El cos sobre el seu cos, la gran llosa que li oprimia el ventre, la ferum inundant-li l'ànima i la decència, la vergonya.

Reviu les bufetades al rostre, fortes, sonores, tallants com un ganivet. Vessava llàgrimes i aclucava els ulls, pregava a Déu que no li rebentessin el ventre, el fill que esperava des de feia poques setmanes. Li profanaven l'ànima i les entranyes, la colpien i l'apallissaven una vegada i una altra; renegaven i blasfemaven, la torturaven sense pietat mentre la seva ment es perdia entre camins i paratges divergents, llunyans, metafísics. Pensava en Ell, en el cau on s'amagava i que només ella coneixia; pensava en el fill que potser mai arribaria a néixer, i l'espectre de la traïció s'apoderava de la seva força, l'esguardava des del fons de les tenebres, alçant-li els braços i entregant-li les claus de la llibertat, del final del sofriment i de l'agonia. Sentia els seus propis udols, la carn partint-se; notava l'èxode de la consciència i dels escrúpols, l'arribada de la fellonia i la deserció, l'única porta cap a la indemnitat, cap a la salvació de la criatura innocent que es gestava en el seu propi cos, que vivia de la seva sang, dels seus pulmons, del seu fetge, del cor que acabaria explotant, desfet, aturat, esquinçat.

L'arma l'apuntava a la templa, freda i amenaçadora, quasi abominable. I les paraules li sortiren de la boca sense proposar-s'ho, fluïren capriciosament i incontrolades. La veu, tremolosa; les llàgrimes, la mucositat i la sang cobrien els seus llavis, el cos nu, convuls i abatut. Creia que l'arma es dispararia de totes maneres, creia que la traïció resultaria vana i innecessària. Va perdre el món de vista, els seus ulls es tancaren però no sentí el tro de la bala. Obrí els ulls a l'Infern, al Paradís, al Purgatori; es creia morta, però respirava aire pur i notava un fred intens. S'adonà que el bosc l'acollia dins les seves vísceres; els brins d'aire, la nit fosca, freda i omnipresent es convertiren en els seus nous torturadors. Despullada i abandonada amb els cabells encastats al rostre, la sang seca adherida al cos, les seves pròpies secrecions i les secrecions estranyes cobrint els seus porus, fonent-se amb la pluja, la terra negra i humida, les males herbes i els insectes, la febre i el deliri que aquesta li provocava; l'olor encara a vida, la fortor de la mort ballant malsana al seu voltant, temptant-la, pervertint-la, provocant-la.

Flotava el silenci, la collita de sorolls diversos, efímers, insignificants. Només sentia el dolor del seu cor, el pes del pecat, l'ombra de la traïda. El sabia mort, cosit a trets, llançat entre les males herbes. La freda certesa del cervell tenyit de sang, el sacrifici amb què ha comprat la seva pròpia vida, la vida de l'ésser sense rostre que potser també ha defallit dins el seu ventre.

Aclucava els ulls i es deixava morir, sense aconseguir-ho. I algú l'alliberà, la descobrí en aquella posició fetal, tremolosa, malaltissa, recoberta de deixalles orgàniques i humanes, bruta, inconscient. Però viva, morta l'ànima.

• • •

El rellotge marca les set i plou encara sobre la capital. Pensa que plou com si hagués de ploure sempre, però sap que l'aigua netejarà els carrers, els edificis, l'asfalt, l'atmosfera densa que cobreix la ciutat, perquè l'aigua tot ho neteja, tot ho purifica.

Fa vint-i-sis anys que plora el cel, els àngels que ja no estan aquí. Fa vint-i-sis anys que plora l'ànima, l'àngel que la contempla des de la inexistència, que sempre la visita, que l'acompanya que l'espera, que li allarga les mans per quan arribi el moment de la partida, el son etern, l'expiració de la vida, el defalliment material de la seva essència.

Espera l'òbit amb templança, anhela el retrobament, el final de l'agonia. Però el rellotge segueix marcant els minuts, les hores eternes. La vida segueix i no s'atura, la carnassa es podreix i l'alè decau, es cansa, rebenta.

Va fugir de la ciutat quasi per inèrcia, salvant el seu ventre i la criatura que encara hi creixia. L'avió la transportava a través de l'oceà, travessant-lo de punta a punta, desfent el camí que temps enrere l'allunyà de la seva terra. I no tornava sola, sinó amb aquell ésser informe que no sabia si mai arribaria a estimar prou, culpable indirecte de la seva traïció, de la delació, de la confessió, de la fellonia que la turmentava, de la infàmia que suposava el sacrifici d'una vida per tal de salvar-ne una altra... Però no sabia, en realitat, quina vida havia volgut salvar, si la vida d'aquell infant o la seva pròpia vida. I allò, només allò, era el que la mortificava i li matava l'ànima; allò que la cremava per dins i li calcinava la consciència, els remordiments; allò que li torbava l'existència, aquell martiri amb el que no podia viure, el suplici que la consumia, que l'empenyia a la inanició de l'esperit, a la letargia més absoluta, a l'exhauriment de la vida i la prostració del cos i de la ment.

Potser no era aquell infant el que havia volgut salvar, indemne gràcies a ella, dotat de vida gràcies al seu propi pecat, al triomf de l'egoisme, de la por en el seu estat més pur. L'instint de supervivència la convertia en un filisteu qualsevol, sumida en la deshonra i en la cobdícia, en la culpa dolosa, en la menyspreable flaqueza de l'esperit i l'insuportable dolor de la carn. I qui era ella per decidir qui podia viure? Qui li havia atorgat el poder salomònic de triar entre dues vides? La seva, la d'Ell, la deplorable excusa del fetus que creixia al seu interior, diminut, quasi invisible, inexistent... És que ella potser era Déu per decidir qui moria i qui seguia vivint? L'havia entregat a Ell per salvar-se ella mateixa; l'havia venut, l'havia llançat a les urpes dels depredadors, li havia robat la vida. Ella l'havia matat.

Ella, Enemiga, Delatora, Acusadora. Ella, que li havia jurat amor i fidelitat eterna; que no coneixia cap altre cos que no fos el seu, cap vida que no fos la d'Ell, cap altre món, cap ciutat, cap família que no fos Ell mateix. Ell, company, amic, amant, pare,

mare, germà, fill. Ell, acaparador del seu amor, monopolitzador dels seus sentiments, de la seva visió de la vida, de la facultat d'existir, de posseir, d'entregar, de retenir, d'obligar. Ell, amo i senyor de la seva ànima, de la seva ment, de la seva psique. Ell, rei del seu cos, governador dels seus òrgans, dels seus membres, de la seva sang, de les seves cèl·lules, de les seves tripes, del seu cervell. Ell, Ell, Ell... Només Ell. Ell, mort. Mort, mort, mort, mort, mort...

I vivia el seu fill, encara. Se seguí alimentant d'ella durant sis mesos més, creixent dins la seva panxa, formant-se, dibuixant un rostre, unes mans, uns dits, unes cames, uns peus, un membre. Uns ulls que la miraven des del seu interior, una ànima en plena creació que li pregava que l'estimés, que l'acollís també fora del ventre. I sentia distant aquella criatura, notava només el cos que s'inflava, que es deformava; lleig, estrambòtic, grotesc. Només la consolava saber que allò que creixia era la llavor fecundada que pertanyia a Ell. La llavor, viva, l'única cosa d'Ell que perdurava, que existia, que el mantenia dins d'ella després de mort. S'acaronava el ventre i sabia que l'acaronava a Ell; s'acariciava els pits canviats, crescuts, perquè sabia que era Ell qui es movia dins les seves mans; s'acaronava el pubis i entrava dins seu, es fonia amb ell i era feliç durant un instant efímer. I es passava plorant la resta dels dies, vivint sense viure, existint per indolència, per covardia, per por a la pròpia autodestrucció, sentint-se incapaç de matar-se, de matar aquella espurna d'Ell sobre la que no sentia cap mena de domini ni de propietat.

I va néixer el nen, perquè no dubtava que seria un nen, un d'aquells dies igual a tots els altres, sense que ocorregués cap esdeveniment especial que pogués recordar, sense que fes més o menys calor, més o menys fred que qualsevol altre dia. Un dilluns, un dimarts, un dimecres... No ho sabia, no tenia la més mínima importància. Li buidaren les entranyes, sentí dolor, cridà, bramà, plorà quan la despengueren d'Ell, d'aquella llavor que s'havia transformat en una criatura autònoma, independent del seu cos i de la seva sang. Tallaren el cordó umbilical que els lligava, i l'abisme es féu encara més gran i inescrutable. Plorà a la sala de parts amb tanta força, amb un dolor tan abrasador, tan imparable, amb una fellonia tan monstruosa i un deliri tan desorbitant que quasi la mataren. El món s'esvaï, els ulls es tancaren, però, lamentablement, el son no fou etern.

El nen creixia a l'ombra d'Ell. Els anys passaven amb voracitat i el mutaven en un ésser atractiu, benvolent, desitjable a ulls de moltes dones. L'havia criat amb tot l'amor que li podia oferir el seu cor inert, l'havia estimat tot i les ombres de la tristesa i la desolació. Aquell nen li alegrà la vida, li feia oblidar el passat. Només quan s'adormia i l'observava dins el seu bressol la seva ment tornava a divagar, a enfosquir-se. Només aleshores tornava a morir, fins que el nadó es despertava i començava així un nou dia d'arrumacs, de carícies, de moments solejats i passejades vora el mar, caminant per la sorra on el nen donava els primers passos, les primeres caigudes, fonent-se en els seus plors i en les seves rialles. El vent li esvalotava la cabellera arrissada que ella es resistia a tallar, tan similar a la d'Ell; el sol daurava la seva pell mestissa, les onades esquitxaven el seu rostre i el menut es divertia; reia, cridava, jugava. Creixia, vivia, respirava. Gràcies

a ella, al delictes, a la confessió. Ell era mort, però el seu fill era viu. Només ella desconeixia on es trobava, quina línia l'apropava a la mort i quina altra l'allunyava de la vida.

Observa l'exterior amb els ulls cansats i la mirada trista, i sap que Ell és qui plora sobre la ciutat. La seva ànima es desfà en pedaçs i es trenca, es bifurca, es parteix sobre aquells que l'obliden i aquells que el recorden, vius o morts, amagats en diversos indrets del món, allunyats de la memòria, del temps robat, perdut, esborrat. I sap que ella ha tornat per reviuire del tot el seu record, per trepitjar l'asfalt, els boscos, la terra on va viure, la terra a la que realment pertany, la terra on Ell pertany, on hauria d'haver crescut el seu fill, on haurien d'haver nascut i crescut els seus altres fills. És la seva terra i ningú pot negar-li; l'única llar que reconeix el seu cor, els seus ulls, els seus peus al trepitjar-la. Però ja sense Ell la terra és morta, àrida, infèril. La terra no la compensa; l'ànima segueix estèril.

Sap que Ell no tornarà, que l'àngel no baixarà a la terra, només les seves llàgrimes, el plor que l'ofega, la pluja que prové del cel on Ell es troba. És viva, sola sense Ell. Viva, asseguda rere la taula d'un cafè, sola com el mar sense la sorra, com el dia sense la nit, com la lluna sense el sol, com una au sense el seu niu, com una rosa sense espines, com un arbre sense branques, ni fulles, ni arrels, ni tronc... Viva, dessolada, trencada, incompleta. I el busca, el busca a cada racó de la seva ànima, dins la seva pell, dins les vísceres i el cervell, sota les ungles, a l'interior dels seus ulls i la seva boca, dins el seu sexe, entre el seu cabell, dins les seves mans. El busca fora d'ella, al cel, rere els núvols, rere el sol, dins l'aire, l'aigua, sota les pedres, les herbes, els arbres. El busca rere els rostres anònims d'aquells que es creua pel carrer, homes, dones, nens; alts, grassos, prims; blancs, negres, mestissos, joves, vells... El busca, i sap que no el trobarà, que ningú és Ell, que Ell no tornarà a ser ningú. Vol deixar d'estimar-lo, però no pot i s'ofega, li falta aire, aigua, sang. Respira estimant-lo, sentint-lo, no pot concebre deixar de viure sense Ell, sense l'entelèquia que l'acompanya, que la mata i la reviu una vegada i una altra.

Ell no tornarà, l'àngel no pot abandonar el seu niu, però ella pot visitar-lo, pot aconseguir que deixi de plorar, que la pluja s'aturi i reneixi el sol rere les ombres, la boira, els núvols grisos que tot ho amaren. La mort, el regal que l'espera rere els murs de la ciutat, més enllà del sorolls, dels rostres esquívols dels desconeguts. La mort no va voler endur-se-la vint-i-sis anys enrere, però ara sap que ella mateixa la pot anar a cercar. I se sent lliure, per fi. Els lligams es desfan i l'ànima reneix abans que el cor s'aturi; s'omple, es revifa, s'engrandeix. Veu la seva imatge reflectida al vidre humit; esclata en milers de rialles, perquè sap que no és ella. Ella, per fi, acaba de morir.

• • •

El jove que avança pels passadissos de l'aeroport posseeix una llarga cabellera arrissada. Cobreix el seu cos atlètic amb una camisa blanca i uns texans desgastats. Les botes de *cowboy* trepitgen el terra amb seguretat mentre camina amb rapidesa, tot i el

pes de la maleta que porta a cada mà. La seva pell és bruna, els ulls foscos, petits. Una mitja barba inunda el seu rostre, els llargs cabells no amaguen els lòbuls perforats de les seves orelles, engalanats ambdós amb sengles argolles platejades. La camisa nívia deixa al descobert un pit despoblat, un coll ample guarnir amb un cordill de cuir d'on penja un estrany símbol de metall. Els forts braços acaben en unes mans grans, les cames infinites i musculoses es mouen al compàs d'una música imperceptible, quasi celestial, que l'acompanya, que el dignifica i el converteix en objecte de mirades, de comentaris, de desitjos i obscenitats diverses. Però ell avança sense immutar-se, cansat a causa del llarg trajecte, obrint-se pas entre els viatgers que conflueixen a la gran sala d'espera de l'aeroport. Les portes s'obren automàticament, deixa enrere la frontera i s'endinsa a la terra anhelada. La trepitja, per primera vegada, voldria ajupir-se i besar-la, però es limita a omplir d'aire els seus pulmons, retenir-lo i expulsar-lo suaument. El vent colpeja el seu rostre i juga amb els seus rínxols, el seu nas, la seva boca. Els peus es mullen dins una bassa d'aigua, però un sol radiant presideix el cel blau, lucífer, lliure.

El jove somriu, reposa les maletes a terra, lluny dels bassals, i alça una mà cridant un taxi. El vehicle s'atura i se l'emporta, l'engoleix la ciutat que el va engendrar i que acaba de conèixer.

Els vianants miren el cel, incrèduls; els sorprèn que hagi parat de ploure tan sobtadament. Es resisteixen, però de mica en mica van tancant els seus paraigües i se'ls penguen del braç, no sense una certa desconfiança en les seves ànimes receloses.

CATEGORIA E

1r. premi *ex-aequo* · Gemina Moncanut Gratacós

La mare...

Recordes la lluna? Ella fou la que ens prengué el nostre fill.

Jugava insolentment amb els rínxols rossencs del nen i hi havia malícia, en el seu joc. Li xuclava la vida.

El pobre fill no se n'adonava, però dia rere dia depenia més d'aquell llunot sorneguer que cada nit sortia amb cara de befa a robar-nos un tros de cel, un tros de les nostres vides: el nen. Tu no te n'havies adonat mai, perquè estaves massa cansat a les nits per veure com et prenien el fill. I jo em desesperava tancant les finestres perquè cap raig de lluna no s'enfilés per la paret i ens entrés a l'habitació del petit. Però això no era cap obstacle per al desig de retrobar-se d'ells dos. I, en un descuit, cercaven la seva companyia. Ambdós absorbits per l'esclat del moment, romanien immòbils, com extasiats. Mentrestant jo m'havia de mossegar les ungles, recolzada al llindar de la porta...

Potser em preguntis com és que ho permetia. Doncs perquè sabia que era cert. Tu no ho haguessis cregut mai... Però jo sí. Els dies que no hi havia lluna, el nen no vivia. Estava com immobilitzat, mirant fixament un punt de l'horitzó, mirant a l'infinit. Però quina alegria no tenia quan hi havia lluna plena! Era com la força que l'empenyia a jugar, a saltar, a menjar,... La il·lusió de les coses noves, el desig de viure...

I ara no tenim res d'això. La casa gran i buida, massa gran i massa buida per a mi, resta sola enmig de tanta foscor.

I ara, on ens porten les nostres vides -la teva i la meva- sense un perquè, sense una il·lusió, sense cap motiu pel qual lluitar? Estem envoltats de negror i fredor.

Només pot ser un reflex de lluna que lluita per entrar en els nostres cors. Però les portes resten tancades.

...El pare...

La lluna, la lluna!... Com n'és d'embriagadora l'olor groga de la lluna!...

La vaig descobrir una nit d'estiu. Tenia el cor encongít i l'esperit agitat i ella em va suposar un gran consol, com un mar immens que infon pau i seguretat. Vaig retornar cap a casa amb l'ànim tranquil i assossegat, amb un relaxament total.

A partir d'aquella nit, la meva persona estava sota el seu influx, com una droga que et domina i et posseeix. Però una droga dolça, suau: metzina encantadora...

Quan el nen va néixer, vaig pensar que li ensenyaria tot el millor d'aquest món. La lluna fou el primer que va veure. Jo volia que visqués sempre amb aquella pau que

a mi em donava. El petit de seguida se'n va adonar i l'adorava tant o més que jo. Havíem fet llargues passejades dins la nit, nosaltres tres sols: el nen, la lluna i jo. Desgranàvem diàlegs sense paraules. Estàvem units i no necessitàvem res, ni les paraules. Només els cors transmetien sentiments, i nosaltres ens enteníem...

Després, em vaig adonar que jo no podia oferir-li res, al petit. Tot el que li pogués donar -joguines, estudis, una feina,...- no era res comparat amb la dolçor de la vida de la lluna. I l'hi vaig entregar.

Una nit de boirina el petit va desaparèixer entre flocs flonjos de feixos de llum. I des de llavors la lluna té cara de nen... Del meu nen.

Em somriu eternament, i el seu somrius fluctua per sobre dels nostres caps, i ell riu, i viu, i és feliç...

Jo també.

...I la lluna

Sempre he estat objecte de mites i llegendes. I m'agrada.

És com estar en un altar on ningú no pot arribar i tots somien com un lloc fabulós. Tothom hi vol anar, però no poden.

I jo, des d'aquí, domino els homes i els sotmeto. Pobres esclaus que donen llur vida per un ideal!

Retenc llurs alès i em fico a les seves vides. Burxo, escolto, tafanejo... I ells em donen tot el que tenen, amb una fe cega en mi. Jo me n'aprofito i els llanço una xarxa d'on difícilment podran escapar. Resten sempre més al teu costat i jo posseeixo moltes vides... Tantes!... Però ben poques d'especials. Només, potser, el petit.

El vaig veure una nit i me'n vaig enamorar. Els seus rínxols rossos i els seus ulls blaus... tan blaus! Com l'infinit...

Però, ai las!, el pare i la mare! Aquest fou el repte més gran que mai hagi pogut plantejar-me. L'amor d'ells dos envers el petit era com una roca, com una cadena que retenia aquell jove cor lluny de mi. I jo el volia, com fos!

El pare fou ben fàcil de convèncer (i diuen que els homes són insensibles!). La mare no. Estava aferrada al seu fill i no el deixava anar. Havia despertat llur sentit de la lluita i no volia quedar-se amb les mans buides.

Vaig arribar a la conclusió que havia d'arribar al nen per mitjà del pare. I així fou.

L'home, finalment, va cedir. El nen va passar a les meves mans i la meua vida s'ha transformat. Poder jugar amb els rínxols d'or i els ulls de vidre m'ha rejevenit.

Ara, la Terra té una lluna ben jove... I mare.

ÍNDIX

Introducció	5
Bases definitives de la Mostra Literària del Maresme 2000	7
Relació de guanyadors i premis de la Mostra Literària del Maresme (edició any 2000)	11
POESIA	
El dinosaure. 1r premi A	15
La platja. 2n premi A	16
Els núvols. 1r premi B	17
Els estels. 2n premi B	18
La meva estimada. 1r premi C	19
Vés a saber. 2n premi C	20
Mimosa. 1r premi D	22
Mirant. 2n premi D	23
Esclaus. 1r premi E	25
Poesia. 2n premi E	27
PROSA	
El llibre màgic. 1r premi A	31
La llàgrima poruga. 2n premi A	32
L'arbret. 1r premi B	33
L'origen dels homes. 2n premi B	34
L'àvia Tina. 1r premi C	37
Els pensaments de Mil·lèniun. 2n premi C	39
I més mirall. 1r premi D	42
L'últim dia. 2n premi D	48
Ànima morta. 1r premi ex-aequo E	50
La mare... 1r premi ex-aequo E	58

A j u n t a m e n t s p a r t i c i p a n t s :

Arenys de Munt - Arenys de Mar - Alella - Argentona - Cabrera de Mar - Caldes
d'Estrac - Calella - Sant Andreu de Llavaneres - Mataró - Montgat - Òrrius -
Pineda de Mar - Teià - Tordera - Vilassar de Mar - Vilassar de Dalt

Ajuntament de Malgrat de Mar

